

Náhrada škody, náklady léčení

Nárok na náhradu nákladů léčení ve smyslu § 449 odst. 1 obč. zák. náleží osobě trvale poškozené na zdraví v rozsahu účelně vynaložených výdajů na zajištění léčení či jiné potřebné péče, pokud není hrazena ze systému veřejného zdravotního pojištění, případně z jiných veřejných zdrojů. V případě, že takové náklady za poškozeného vynaloží někdo jiný, tj. třetí osoba, má sama právo požadovat jejich náhradu po škůdci (§ 449 odst. 3 obč. zák.). Poskytne-li ovšem potřebnou pomoc vlastní osobní péčí o poškozeného či jeho domácnost třetí osoba, nemůže požadovat odměnu za vykonané činnosti, neboť ji zákon nepřiznává. Jestliže vzhledem k nesoběstačnosti poškozeného potřebný rozsah domácích prací a celkové výpomoci ze strany osoby blízké přesahuje běžnou a standardní úroveň rodinné spolupráce a solidarity, náleží nárok na náhradu přímo samotnému poškozenému bez ohledu na to, zda případně vypomáhající členy rodiny nějak honoroval.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 1250/2016, ze dne 20.10.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců a) J. N., b) E. N., a c) K. N., zastoupené opatrovníci J. N., všech zastoupených JUDr. F.M., advokátem se sídlem v P., proti žalovaným 1) Středočeskému kraji, se sídlem úřadu v P., a 2) České pojišťovně a.s., se sídlem v P., o 479.355,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Příbrami pod sp. zn. 5 C 40/2010, o dovolání žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2014, č. j. 25 Co 42/2014-256, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Příbrami rozsudkem ze dne 12. 11. 2013, č. j. 5 C 40/2010-216, zastavil řízení ve vztahu mezi žalobci a) a b) a oběma žalovanými co do částky 124.382,- Kč s příslušenstvím, ohledně částky 354.973,- Kč s příslušenstvím žalobu žalobců a) a b) zamítl, řízení ve vztahu mezi žalobkyní c) a žalovanými zastavil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že ve zdravotnickém zařízení provozovaném žalovaným 1) byla v důsledku porušení obvyklých diagnostických a léčebných postupů při porodu způsobena žalobkyní c) újma na zdraví spočívající v narušení psychomotorického vývoje a ve ztrátě možnosti uspokojovat základní životní a společenské potřeby; odpovědnost žalovaného 1) byla vyslovena rozsudkem téhož soudu pod sp. zn. 9 C 80/95. Žalobci a) a b) o nesoběstačnou dceru osobně pečují a náhradu nákladů spojených s péčí jim až do 1. 4. 2007 poskytovala žalovaná 2) na základě dohody o způsobu určování výše náhrady škody ze dne 16. 11. 1999. Žalobci a) a b) u soudu požadovali za období od 1. 1. 2008 do 31. 3. 2009 náhradu za pomoc při péči o nesoběstačnou dceru (úkony osobní hygieny, stravování, dohled, nákup, běžný úklid a údržba domácnosti, praní, žehlení, doprovod na vyšetření, pomoc při oblékání a výchovná práce s dítětem) původně ve výši 467.506,- Kč a po částečném zpětvzetí žaloby již jen 354.973,- Kč, a všichni tři žalobci náhradu nákladů spojených s léčením a rehabilitací (jízdné, náklady spojené se školným, fyzioterapií, hypoterapií, canisterapií, solnou jeskyní, náklady za boty, rehabilitace a masáže) ve výši 11.849,- Kč. O obdobném nároku týchž účastníků [vyjma žalobkyně c)] za jiné časové období soud rozhodoval již v řízení vedeném pod sp. zn. 9 C 115/2008 a Nejvyšší soud v této věci rozsudkem ze dne 20. 9. 2012, č. j. 25 Cdo 2324/2010-236, vyslovil názor, že druhá žalovaná není pasivně legitimována a žalobci a) a b) jako osoby odlišné od poškozené, nejsou k uplatnění tohoto nároku aktivně legitimováni, neboť nejde o případ podle § 449 odst. 3 obč. zák. Na základě stejné právní argumentace tak Okresní soud v Příbrami rozhodl i v nyní projednávané věci a žalobu zamítl v rozsahu, ve kterém nebyla vzata zpět. Zastavil také řízení mezi žalobkyní c) a oběma

žalovanými, neboť podání žaloby prostřednictvím opatrovnice, kterou je žalobkyně a), nebylo schváleno opatrovnickým soudem, což soud zhodnotil jako neodstranitelnou vadu řízení.

K odvolání všech žalobců, jež směřovalo do všech výroků s výjimkou výroku I. (výrok o zastavení části řízení pro částečné zpětvzetí), Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 7. 2014, č. j. 25 Co 42/2014-256, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. v rozsahu, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby žalobců a) a b) na zaplacení částky 354.973,- Kč s příslušenstvím proti žalované 2) a částky 343.124,- Kč s příslušenstvím proti žalovanému 1). Ohledně částky 11.849,- Kč proti žalovanému 1) rozsudek soudu prvního stupně zrušil spolu se zamítavým výrokem ohledně nároku žalobkyně c) a spolu s nákladovým výrokem a vrátil věc v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud shrnul, že obecně je dána odpovědnost žalovaného 1) za škodu na zdraví žalobkyně c) podle § 420 obč. zák. V souvislosti s touto odpovědností uplatnili žalobci a) a b) nárok na zaplacení 354.973,- Kč jako náhrady za osobní péči o poškozenou. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalobcům tento nárok nenáleží, neboť poskytnutí osobní péče tohoto druhu nepředstavuje vynaložení nákladů léčení podle § 449 odst. 3 obč. zák., přičemž druhý žalovaný není ve věci pasivně legitimován. Ve zbývajícím rozsahu, který ještě byl odvoláním dotčen, soud rozsudek prvního stupně zrušil a vrátil k dalšímu řízení.

Proti části výroku I. rozsudku odvolacího soudu, kterou byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby žalobců a) a b) ve výši 343.124,- Kč s příslušenstvím ve vztahu k žalovanému 1), podali žalobci a) a b) dovolání. Přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. dovozují z toho, že napadený rozsudek závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která byla již dovolacím soudem řešena a měla by být posouzena jinak. Touto otázkou je, zda poskytnutí osobní péče o poškozenou představuje vynaložení nákladů ve smyslu § 449 odst. 3 obč. zák. Dovolatelé jsou si vědomi rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2324/2010, jehož právním názorem byly soudy vázány, přesto se domnívají, že judikatura se v této otázce vyvíjí a pohled soudu na tuto problematiku se mění; k tomu odkazují na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 46/12 a I. ÚS 2930/13, ze kterých dovozují, že poskytnutí osobní péče o poškozenou představuje vynaložení nákladů ve smyslu 449 odst. 1 obč. zák., přičemž nárok na náhradu těchto nákladů by mohl podle § 449 odst. 3 obč. zák. vzniknout i třetím osobám. Dodávají, že právní úprava je příliš stručná, jednotlivá práva proto musela být vymezena až judikaturou, a situace je tak nepřehledná. Odvolací soud dovolatelům nejdříve nárok přiznal, poté, vázán názorem Nejvyššího soudu rozhodl opačně a uzavřel, že k uplatnění nároku je aktivně legitimována pouze žalobkyně c), ta je však fakticky zastoupena opatrovníkem - žalobkyní a), předmětné náklady vynaložili rovněž žalobci a) a b). Za této situace i s ohledem na principy uvedené v nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. II. ÚS 635/09, se napadené rozhodnutí jeví dovolatelům jako nespravedlivé. Navrhují, aby dovolací soud napadené rozhodnutí v dovolání dotčené části zrušil a vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že dovoláním napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 7. 2014, Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) postupoval podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013 - srov. čl. II bod 7 zákona č. [404/2012](#) Sb. - dále též jen „o. s. ř.“). Po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobami oprávněnými - účastníky řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupenými advokátem (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), dospěl k závěru, že dovolání žalobců a) a b) je přípustné pro právní otázku aktivní legitimace k uplatnění nároku na náhradu za osobní péči a náhradu nákladů léčení vynaložených za poškozeného třetí osobou, jakož i otázky odlišení těchto nároků. Dovolání není důvodné.

Jak je zřejmé z dosavadního průběhu řízení, poté co odvolací soud napadeným rozhodnutím zrušil a vrátil věc ohledně části předmětu sporu k řízení soudu prvního stupně, a poté, co dovolatelé vymezili kvantitativně rozsah dovolání jen na část potvrzujícího výroku rozsudku odvolacího soudu, je předmětem dovolacího řízení nárok žalobců a) a b) na zaplacení částky 343.124,- Kč s příslušenstvím

proti žalovanému 1), a to z titulu jeho odpovědnosti za škodu způsobenou žalobkyní c), která dovolání nepodala. Tato částka představuje náklady na osobní péči, již dovolatelé poskytují poškozené dceři.

Nesprávné právní posouzení věci, které dovolatelé uplatňují jako důvod dovolání (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 3079 odst. 1 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, účinný od 1. 1. 2014, se věc posuzuje podle dosavadních předpisů, tedy podle zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále též jen „obč. zák.“), neboť k porušení povinnosti došlo před 1. 1. 2014.

Podle § 449 odst. 1 obč. zák. při škodě na zdraví se hradí též účelné náklady spojené s léčením.

Podle odstavce 3 tohoto ustanovení náklady léčení a náklady pohřbu se hradí tomu, kdo je vynaložil.

Náhrada účelných nákladů spojených s léčením podle této úpravy představuje odškodnění za účelně a prokazatelně vynaložené výdaje spojené s léčením poškozeného, nejsou-li kryty z prostředků veřejného zdravotního pojištění. Patří sem např. náklady spojené s rehabilitační léčbou, náklady na ošetřovatele, náklady spojené s přilepšením na stravě, náklady na dietní stravování nebo náklady nejbližších příbuzných poškozeného spojené s návštěvami nemocného v nemocnici (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1875/2003, publikovaný v Souboru civilních rozhodnutí NS pod C 2991, dále též jen „Soubor“). Protože se na činnostech směřujících ke zlepšení či udržení zdravotního stavu poškozeného mohou podílet i jiné osoby, občanský zákoník v ustanovení § 449 odst. 3 tyto osoby výslovně legitimuje k uplatnění nároků vlastním jménem. Účelně vynaložené náklady léčení je tedy možno přiznat tomu, kdo je skutečně vynaložil a kdo má přímý nárok na jejich náhradu (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 1999, sp. zn. 2 Cdon 2079/97, publikovaného pod číslem 30/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek - dále též jen „Sbírka“, a odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2365/2008, Soubor C 9042, zrušeného ovšem nálezem Ústavního soudu ze dne 5. 12. 2012, sp. zn. IV. ÚS 444/2011, z důvodů popsaných v následujících dvou odstavcích).

Dále byl výklad citovaného ustanovení dříve spíše zužující v tom, že nárok na náhradu za úkony, které pro poškozeného vykonává jiná osoba, mají oporu v hmotném právu (jsou podřaditelné pod § 449 obč. zák.), jen jde-li o náklady spojené se samotným léčením poškozeného (srov. rovněž např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2456/2008, Soubor C 903, nebo již citovaný rozsudek sp. zn. 25 Cdo 2365/2008) a že odškodnění jiných nákladů spojených s péčí o poškozeného a jeho domácnost platná občanskoprávní úprava neumožňuje. V samotné okolnosti, že třetí osoba osobně poskytuje péči poškozenému, neshledal Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 26. 5. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4576/2008, vynaložení nákladů ve smyslu § 449 odst. 3 obč. zák. Ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením ze dne 23. 2. 2012, sp. zn. II. ÚS 2523/11, v němž Ústavní soud uvedl, že „soud nemůže svým rozhodnutím konstituovat nárok na náhradu škody, který není upraven v zákoně. Tím je v tomto případě míněn nárok stěžovatele, který není přímo osobou poškozenou a nárok uplatňuje s odkazem na § 449 odst. 3 obč. zák., umožňující jiné osobě než poškozenému uplatnit nárok vůči subjektu odpovědnému za škodu jako samostatný nárok jen tehdy, jde-li o náklady léčení a náklady pohřbu, pokud je vynaložil. Ve vztahu k souzené věci, aby stěžovatel byl věcně aktivně legitimován, musely by být splněny kumulativně dvě podmínky. Muselo by jít o náklady léčení a muselo by být doloženo, že byly stěžovatelem přímo vynaloženy. O takovou situaci v daném případě nešlo, a proto nelze soudům vytýkat, že by se svým rozhodnutím dostaly do rozporu s kogentním ustanovením zákona.“ Toto pojetí odpovídá i právnické literatuře, která

tradičně dovozuje, že dojde-li ke škodě (újmě) na zdraví, vzniká poškozenému zvláštní taxativně (uzavřeným výčtem) vymezený komplex práv na její náhradu, respektive zmírnění, jejichž úprava je obsažena v ustanoveních § 444 až § 449a obč. zák. (srov. např. Knappová, M., Švestka, J. a kol.: Občanské právo hmotné, svazek II, 3. vydání, Praha: ASPI, 2002, s. 449, 483-484).

V nálezu ze dne 11. 11. 2014, sp. zn. I. ÚS 2930/13, Ústavní soud s odkazem na nálezy ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. I. ÚS 46/12, vyložil, že pod náklady spojené s léčením (§ 449 odst. 1 obč. zák.) je možné podřadit i následnou péči o poškozeného, např. po ukončení hospitalizace, je-li vedena snahou o zlepšení jeho zdravotního stavu, přičemž taková ošetrovatelská péče může probíhat i v řádu let. Hranice mezi tím, kdy poskytování pečovatelské služby přispívá ke zlepšení zdraví, a jde tedy o náhradu nákladů spojených s léčením, a kdy jde „jen“ o pomoc při sebeobsluze, je přitom značně neostrá. Při rozsáhlém poškození zdraví totiž zlepšení zdravotního stavu často nespočívá v uzdravení jako takovém, ale v postupně získané adaptaci na novou, vysoce nepříznivou životní situaci. Dále Ústavní soud v nálezu ze dne 5. 12. 2012, sp. zn. IV. ÚS 444/2011, s poukazem na zásadu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu odmítl odlišný výklad institutu náhrady škody v občanském a pracovním právu a vyložil, že poškozený má bez ohledu na to, zda o něj bezplatně pečuje osoba blízká či nikoli, nárok na náhradu nákladů spojených s péčí o nesoběstačnou poškozenou osobu a její domácnost i po ukončení léčby.

V rozhodovací praxi dovolacího soudu proto následně došlo ke změně judikatury týkající se rozsahu odškodnění za náklady péče o nesoběstačného poškozeného. Velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, sp. zn. 31 Cdo 1778/2014, publikovaném pod číslem 44/2015 Sbírky, uvedl, že dosavadní úzký výklad § 449 odst. 1 obč. zák. nemůže nadále obstát. Dovodil, že pod náklady léčení je třeba podřadit nejen výdaje, které nejsou hrazeny z prostředků veřejného zdravotního pojištění a které jsou spojeny s vlastním léčebným procesem, nýbrž i obdobné náklady vynaložené v době, kdy již vlastní léčení skončilo (zdravotní stav je stabilizovaný), avšak některé potíže přetrvávají a vznikají v souvislosti s nimi další výdaje. Ustanovení § 449 odst. 1 obč. zák. je proto třeba vykládat poněkud širěji tak, že zakládá nárok na náhradu nákladů léčení, jejichž účelem je v první řadě obnovení zdraví nebo alespoň zlepšení zdravotního stavu poškozeného po škodné události, dále ovšem též udržení více či méně stabilizovaného zdravotního stavu i v situaci, kdy se další zlepšení nepředpokládá, a v této souvislosti též nárok na skutečně vynaložené náklady na zajištění pomoci při základních životních úkonech poškozeného či zajištění chodu jeho domácnosti, které poškozený vzhledem k trvalým následkům poškození zdraví již nemůže sám vykonávat.

Tento posun judikatury se však týkal pouze vymezení rozsahu náhrady nákladů léčení, tj. jaké náklady kterých činností (v obecné rovině) lze pod pojem tohoto nároku zahrnout; neřešil naopak otázku aktivní legitimace, tedy kdo je oprávněn nárok na náhradu nákladů léčení v širším slova smyslu uplatnit, respektive komu podle hmotného práva tento nárok náleží (srov. dva okruhy oprávněných osob v § 449 odst. 1 a odst. 3 obč. zák.).

Je třeba uvést, že nálezem ze dne 24. 8. 2015, sp. zn. I. ÚS 870/14, Ústavní soud zrušil rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. 25 Cdo 3419/2012, a dovodil aktivní legitimaci také u osob, které poskytují osobní péči poškozeným, s odůvodněním, že výklad nároku na náhradu účelných nákladů spojených s léčením podle § 449 odst. 1 a odst. 3 obč. zák. musí být legitimní, tj. v souladu s ústavními principy, a proto musí zahrnovat i náklady na udržování života a zdraví poškozeného v souvislosti s nutnou kompletní péčí o jeho osobu (a to i osobami blízkými). Náklady na zachování zdravotního stavu nebo na péči o poškozeného je podle tohoto nálezu nezbytné nahradit osobám, které je vynaložily, a pro vznik nároku na náhradu nákladů péče není podstatné, zda šlo o peněžní a věcné náklady, anebo o osobní výkony. Osoby poskytující péči o poškozeného jsou nadány právem domáhat se po osobě, která vyvolala škodu poškozeného (újmu na zdraví), náhrady nákladů

vynaložených na péči o poškozeného, a to z titulu § 449 odst. 3 obč. zák. Po tomto zrušovacím nálezu opětovně rozhodoval v téže věci Nejvyšší soud a v rozsudku ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. 25 Cdo 3942/2015, vázán právním názorem Ústavního soudu, dovedil v konkrétním sporu aktivní legitimaci osob, které zajišťují péči o poškozenou osobou blízkou v rozsahu, který převyšuje míru únosnou pro běžnou lidskou a rodinnou solidaritu a vymyká se běžné rodinné spolupráci a přirozené bezplatné péči.

Závěry uvedené v předchozím citovaném nálezu však byly revidovány nálezem ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 2224/15, ve kterém Ústavní soud uvedl, že „nemůže dospět k závěru, že nepřiznání aktivní legitimace pečujícím osobám vede bez dalšího k porušení jejich základních práv. Totiž jediný výklad, který by takový závěr při existenci dřívějších nálezů Ústavního soudu umožňoval, by byl ten, že ústavní pořádek a práva z něj plynoucí vyžadují, aby aktivně legitimovány byly zároveň osoby poškozené i osoby o ně pečující. Takový požadavek však z ničeho nevyplývá, neboť nic nebrání tomu, aby se poškozený (buď sám, nebo prostřednictvím opatrovníka) svého nároku domohl, a stejně tak nic nebrání, aby následně došlo k jakémukoli vypořádání mezi poškozeným a osobami, které o něj pečují (aniž by bylo vyžadováno, aby poškozený cokoli dopředu formálně proplácel; viz náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 46/12).“ Ústavní soud tak vyšel z dosavadní judikatury Nejvyššího soudu, která aktivní legitimaci k uplatnění nároku na náhradu nákladů léčení v širším slova smyslu nepřiznávala osobám, které o poškozeného osobně pečují, nýbrž samotnému poškozenému, jestliže rozsah činnosti osob blízkých převyšuje míru únosnou pro běžnou lidskou a rodinnou solidaritu a vymyká se běžné rodinné spolupráci a přirozené bezplatné péči. Nicméně za účelem ochrany legitimního očekávání stěžovatelů Ústavní soud zrušil rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2015, sp. zn. 25 Cdo 1088/2015, a to za situace, kdy „právní úprava v občanském zákoníku z roku 1964 nebyla jednoznačná, což se promítlo i v judikatuře Nejvyššího soudu a zejména Ústavního soudu, který dlouhodobě a poněkud nejednotně hledal cestu, jak právní úpravu interpretovat v souladu s ústavním pořádkem; to pak vyústilo právě i v náleží sp. zn. I. ÚS 870/14, kterým bylo vyhověno prakticky totožné ústavní stížnosti týchž stěžovatelů“. To bylo důvodem, proč Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 1. 9. 2016, sp. zn. 25 Cdo 2106/2016, musel za této specifické situace, vázán nálezem Ústavního soudu, vyslovit opačný závěr, než k otázce aktivní legitimace třetí osoby zastával dosud.

Lze tedy shrnout, že jak podle původní ustálené judikatury Nejvyššího soudu, tak podle posledně citovaného náleží Ústavního soudu, nárok na náhradu nákladů léčení (míněno v jeho širším pojetí) ve smyslu § 449 odst. 1 obč. zák. náleží osobě trvale poškozené na zdraví v rozsahu účelně vynaložených výdajů na zajištění léčení či jiné potřebné péče, pokud není hrazena ze systému veřejného zdravotního pojištění, případně z jiných veřejných zdrojů. V případě, že takové náklady za poškozeného vynaloží (zaplatí) někdo jiný, tj. třetí osoba, má sama právo požadovat jejich náhradu po škůdci (§ 449 odst. 3 obč. zák.). Poskytne-li ovšem potřebnou pomoc vlastní osobní péčí o poškozeného či jeho domácnost třetí osoba, nemůže požadovat odměnu za vykonané činnosti, neboť ji zákon nepřiznává. Jestliže vzhledem k nesoběstačnosti poškozeného potřebný rozsah domácích prací a celkové výpomoci ze strany osoby blízké přesahuje běžnou a standardní úroveň rodinné spolupráce a solidarity, náleží nárok na náhradu přímo samotnému poškozenému bez ohledu na to, zda případně vypomáhající členy rodiny nějak honoroval. Tato rozhodovací praxe dovolacího soudu je reprezentována například rozsudkem ze dne 30. 9. 2016, sp. zn. 25 Cdo 768/2016. Proto ani v této věci nebyl důvod pro předložení věci velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu podle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (viz odůvodnění posledně citovaného rozsudku). Konečně pak nejsou naplněny ani specifické okolnosti tzv. principu legitimního očekávání, jak tomu bylo ve věci posuzované Ústavním soudem pod sp. zn. I. ÚS 2224/2015, nic proto nebrání navázat na dosavadní judikaturu dovolacího soudu reprezentovanou především rozsudkem ze dne 26. 5. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4576/2008, a zčásti též rozsudkem publikovaným pod číslem 44/2015 Sbírkou.

Zbývá doplnit, že odvolací soud správně rozlišil povahu jednotlivých žalobních nároků, jichž se žalobci souhrnně domáhají. Nároky (částky), které se odvozují od osobní péče dovolatelů o poškozenou, je oprávněna vůči škůdci u soudu uplatnit svým jménem pouze sama poškozená (žalobkyně c), byť prostřednictvím zákonných zástupců. V tomto směru byla žaloba ve vztahu mezi žalobci a) a b) a žalovaným 1) zamítnuta v souladu se zákonem. V případě výdajů, které lze klasifikovat jako náklady léčení poškozené v širším smyslu (viz citovaný rozsudek sp. zn. 31 Cdo 1778/2014) a které dovolatelé skutečně vynaložili na pomůcky, úkony léčby či udržení zdravotního stavu (z položek uvedených v žalobě např. fyzioterapie, hypoterapie, canisterapie, solná jeskyně, náklady na boty, rehabilitace a masáže), mají dovolatelé postavení třetí osoby ve smyslu § 449 odst. 3 obč. zák. a jsou aktivně legitimováni k uplatnění nároku na náhradu. Ohledně nich ovšem bude probíhat další řízení před soudem prvního stupně, neboť odvolací soud část zamítavého výroku rozsudku v rozsahu 11.849,- Kč zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s pokynem zabývat se námitkou promlčení a věcnou opodstatněností tohoto nároku.

Ze všech těchto důvodů je zřejmé, že rozsudek odvolacího soudu je v dovoláním dotčené právní otázce oprávněně k náhradě osobní péče o nesoběstačnou osobu správný. Nejvyšší soud proto dovolání žalobců a) a b) podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)